

PROP DE VOSALTRES

Dia de Germanor en l'Església diocesana

Pel Baptisme, els cristians hem estat fets membres de la gran família dels fills de Déu, que és l'Església. Formem un poble que peregrina per aquest món com a germans de tota la humanitat, de la que també nosaltres formem part, per la qual cosa «la joia i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels homes contemporanis, sobretot dels pobres i de tots els qui sofreixen, són també la joia i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels deixebles de Crist» (GS 1). Per a un cristià autèntic «no hi ha res de veritablement humà que no trobi ressò en el seu cor» (GS 1). L'Església no és una secta, ni una societat de perfectes que viu al marge del món: està formada per homes i dones d'aquesta terra i vol estar al servei de tots.

Sense la col·laboració i el compromís de tots els qui ens sentim cristians, l'Església no pot realitzar plenament la missió que Jesús li va confiar i per a la qual existeix. És cert que Déu, en la seua omnipotència, hagués pogut triar altres camins, però forma part de la seua humilitat respectar la dignitat i la llibertat de tots els éssers humans i demanar la nostra col·laboració per sembrar el seu Regne en el nostre món. El Senyor ens demana que treballem i cooperem amb Ell; ens anima a viure la fraternitat i la generositat; espera de nosaltres una entrega al germà tal com Ell la va viure en la Creu; que posem la nostra persona i les nostres qualitats i que emprem les coses que hem rebut d'Ell, posant-les al servei del Regne de la Veritat i la Vida, de la santedat i la gràcia, de la justícia,

l'amor i la pau. D'eixe Regne, l'Església és instrument, germen i inici (LG 5).

Com l'Església té la missió de ser la proximitat del Regne per a les persones de tots els temps i llocs, adquireix una forma concreta en les distintes esglésies particulars que, presidides pels bisbes, estan esteses per tot el món. Sentir-se membre de

l'Església ens ha de portar a estimar la nostra diòcesi, en la qual s'integren les distintes comunitats parroquials. En l'Església diocesana tenim al nostre abast tot el que necessitem per poder viure plenament la vocació a la santedat: la plenitud de la gràcia i de l'organisme sacramental, assegurada pel ministeri del bisbe, i la Paraula de Déu predicada en comunió de fe amb les altres esglésies.

Som conscients que qui va edificant el seu Regne és el mateix Déu, però no ho vol fer sense nosaltres. La nostra diòcesi necessita la col·laboració de tots per poder realitzar més eficaçment la seua missió. Diumenge que ve celebrarem la jornada de Germanor en la nostra diòcesi. Desitge que aquesta jornada ens ajude a tots sentir-nos membres d'ella d'una manera més intensa; a renovar el nostre compromís com a cristians vivint-lo en comunió amb l'Església; a complir amb el deure d'ajudar-la en les seues necessitats, també amb la nostra aportació econòmica, perquè continue realitzant la tasca d'evangelització i de solidaritat amb tots, que és la seua missió.

Vull manifestar el meu agraïment pels gestos de compromís i generositat que vaig descobrint en tantes persones que, en les nostres parròquies, senten la vida de l'Església com quelcom propi. Estic convençut que el Senyor ho recompensarà amb escreix.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La misericòrdia és innovadora

Un grup de professors parlava d'innovació pedagògica, tema recurrent en múltiples fòrums que, des d'iniciatives diverses, donen actualitat i continuïtat, en aquests moments, a la inquietud innovadora que ha caracteritzat l'escola des de fa ja unes quantes dècades.

Sostenia un dels presents que «els educadors cristians havien de cercar elements que ajudin a repensar el sentit de l'educació, a fonamentar el discurs pedagògic, també des d'una perspectiva cristiana, amb la finalitat de contribuir a redefinir l'escola del present i del futur. S'ha d'impartir una educació de qualitat. Hem d'estar ben preparats per oferir-la, però nosaltres no podem negligir la qualitat del nostre testimoni dels ensenyaments de Jesús».

Són ben certes aquestes afirmacions. Ho és també que enguany els educadors catòlics hem reintroduït amb força una paraula en el diàleg educatiu: misericòrdia. Paraula significativa aquest 2016 —i sempre— de celebració de la Misericòrdia, que ens convida a ajudar a fer créixer persones misericordioses com el Pare. «Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós» (Lc 6,36). Fer-ho des d'una relació educativa propera amb cada alumne, en la qual ens sentim alhora referents d'aquest Jesús del qual sovint parlem, de la seva compassió solidària, de la proximitat discreta o esclatant, de l'acolliment pacificador, de la humilitat encomanadissa, del seu fer-se proper generosament als pobres... confiant que ho descobriem, que des d'una sincera conversió perso-

nal se sentin cridats a seguir-lo. Hem de demanar que la nostra fidelitat al Mestre de tots arrossegui i sigui esperançadora, il·luminadora, serena... que sigui misericordiosa. «Viviu tots units, tingueu els mateixos sentiments, estimeu els germans, sigueu misericordiosos i humils» (1Pe 3,8).

Els educadors cristians som convidats a continuar acollint la misericòrdia amb cor generós i a traspuar-la, a projectar-la en l'acció educativa de cada dia i en la relació amb tots els qui se'n apropen, afermats en la fe o en actitud de recerca. Som cridats a fer conèixer les obres de misericòrdia de la tradició cristiana, veritable itinerari educatiu que l'Església ens convida a recórrer, a testimoniar com a exercici de l'amor que ens mena al servei generós.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

Día de Fraternidad en la Iglesia diocesana

Por el Bautismo, los cristianos hemos sido hechos miembros de la gran familia de los hijos de Dios, que es la Iglesia. Formamos un pueblo que peregrina por este mundo como hermanos de toda la humanidad, de la que también nosotros formamos parte, por lo que «el gozo y la esperanza, la tristeza y la angustia de los hombres de nuestro tiempo, sobre todo de los pobres y de todos los afligidos, son también gozo y esperanza, tristeza y angustia de los discípulos de Cristo» (GS 1). Para un cristiano auténtico «no hay nada verdaderamente humano que no tenga resonancia en su corazón» (GS 1). La Iglesia no es una secta, ni una sociedad de perfectos que vive al margen del mundo: está formada por hombres y mujeres de esta tierra y quiere estar al servicio de todos.

Sin la colaboración y el compromiso de todos los que nos sentimos cristianos, la Iglesia no puede realizar plenamente la misión que Jesús le confió y para la que ella existe. Es cierto que Dios, en su omnipotencia, hubiera podido escoger otros caminos, pero forma parte de su humildad respetar la dignidad y la libertad de todos los seres humanos y pedir nuestra colaboración para sembrar su Reino en nuestro mundo. El Señor nos pide que trabajemos y cooperemos con Él; nos anima a vivir la fraternidad y la generosidad; espera de nosotros una entrega al hermano tal como Él la vivió en la Cruz; que pongamos nuestra persona y nuestras cualidades y que empleemos las cosas que hemos recibido de Él poniéndolas al servicio del Reino de la Verdad y la Vida, de la santidad y la gracia, de la justicia, el amor y la paz. De ese Reino, la Iglesia es instrumento, germen y comienzo (LG 5).

Como la Iglesia tiene la misión de ser la cercana de Reino para las personas de todos los tiempos y lugares, adquiere una forma concreta en las distintas iglesias particulares que, presididas por los obispos, están extendidas por todo el mundo. Sentirse miembro de la Iglesia nos debe llevar a amar nuestra diócesis, en la que se integran las distintas comunidades parroquiales. En la Iglesia diocesana tenemos a nuestro alcance todo lo que necesitamos para poder vivir plenamente la vocación a la santidad: la plenitud de la gracia y del organismo sacramental, asegurada por el ministerio del obispo, y la Palabra de Dios predicada en comunión de fe con las otras iglesias.

Somos conscientes de que quien va edificando su Reino es el mismo Dios, pero no lo quiere hacer sin nosotros. Nuestra diócesis necesita la colaboración de todos para poder realizar más eficazmente su misión. El próximo domingo celebraremos la jornada de solidaridad con nuestra diócesis. Deseo que esta jornada nos ayude a todos a sentirnos miembros de ella de un modo más intenso; a renovar nuestro compromiso como cristianos viéndolo en comunión con la Iglesia; a cumplir con el deber de ayudarla en sus necesidades, también con nuestra aportación económica, para que continúe realizando la tarea de evangelización y de solidaridad con todos, que es su misión.

Quiero manifestar mi agradecimiento por los gestos de compromiso y de generosidad que voy descubriendo en tantas personas que, en nuestras parroquias, sienten la vida de la Iglesia como algo propio. Estoy convencido de que el Señor lo recompensará con creces.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Festa de Sant Miquel

La «Raval Nova» ha celebrat dos dies de festes per honorar el seu patró sant Miquel. Els actes religiosos programats per al diumenge 25 de setembre han ressaltat per la quantitat de gent que hi ha participat, per l'actuació de la coral «Preludi a Caro» i sobretot perquè han estat presidits pel Sr. Bisbe acompanyat de Mn. D. Escuder i Mn. R. Prades.

En la Santa Missa, Mons. Benavent ha fet al·lusió al món dels àngels i a la lluita persistent entre el bé i el mal, a la qual ens hem de comprometre tots per aconseguir un món en el que el Regne de Déu estigui present. Sant Miquel, servent de Déu, ens pot ajudar en aquest camí cap a la Salvació.

La processó amb la imatge del sant ha passat pels carrers de la «Raval Nova», donant testimoni dels bons sentiments que desperta entre els veïns.

Ha resultat especialment vistosa per la presència de les pubilles i animada per la banda de música «La Lira Roquetense».

I. Segarra

Celebració de la festa de Sant Vicenç de Paül

El dia 27 de setembre se celebra la festa de Sant Vicenç de Paül, qui l'any 1617 va tenir la inspiració de fundar la Companyia de les Filles de la Caritat i la Congregació de la Missió dels Pares Paüls. Se celebrà a la capella de la Mare de Déu de la Cinta una Eucaristia presidida pel rector de la parròquia del Sant Crist de la Catedral, Mn. Josep M. Membrado, i concelebrada per Mn. Antonio Ripollés.

Mn. Membrado inicià l'homilia saludant tots els presents i en especial les germanes Filles de la Caritat les quals porten la Casa d'Acollida. Sant Vicenç de Paül, qui tant estimava la pobresa, ens diu: «Hem d'entrar en els senti-

ments dels pobres per a sofrir al seu costat, hem de fer el possible per a que el nostre cor s'ompli de tendresa i es faci sensible al sofriment i a les dificultats del altres...»

Durant la comunió vam cantar les Benaurances i en acabar la celebració, Mn. Membrado beneí uns panets que foren repartits entre tots els assistents, mentre cantàvem l'himne del sant: «Ensèñanos a amar, Vicente de Paül, al pobre nuestro hermano como lo amaste tú.»

Acabo amb unes paraules del sant: «És en la pregària on Déu ens dóna a conèixer el què vol que fèssim i el què hem d'evitar. No hi ha cap acció en la vida que ens faci conèixer-nos millor, ni que ens demostrï amb tota evidència la bondat de Déu, com la pregària.»

Maria Joana Querol

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Apreneu de mi

A vui ens centrem en un pasatge commovedor de l'Evangeli en el qual Jesús diu: «Veniu a mi, tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. [...] Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc mansuet i humil de cor, i la vostra ànima trobarà repòs.»

El primer imperatiu és «Veniu a mi». Adreçant-se a aquells que estan cansats i afeixugats, Jesús es presenta com el servent del Senyor descrit en el llibre del profeta Isaïes. En la invitació de Jesús troben finalment resposta a la seva espera: fent-se deixebles

seus reben la promesa de trobar repòs per a tota la vida.

El segon imperatiu diu: «Accepteu el meu jou». En la controvèrsia amb els escribes i els doctors de la Llei, Jesús proposa als seus deixebles el seu jou, en el qual es troba el compliment de la Llei. Els vol ensenyar que descobriran la voluntat de Déu mitjançant la seva persona.

D'això es desprèn el tercer imperatiu: «Feu-vos deixebles meus». Als seus deixebles Jesús els ofereix un camí de coneixement i d'imitació. Ell s'adreça als humils, als petits, als pobres, als neces-

sitats perquè ell mateix s'ha fet petit i humil.

També nosaltres tenim moments de cansament i de desil·lusió. Recordem aquestes paraules del Senyor, que ens consolen tant i que ens fan comprendre que estem posant les nostres forces al servei del bé. Tenir fixada la mirada en el Fill de Déu ens fa comprendre quant de camí ens queda per recórrer encara; però al mateix temps ens infon la joia de saber que estem caminant amb ell i que mai no estem sols.

(Dimecres, 14 de setembre de 2016.)

La Residència Diocesana Sant Miquel celebrà la festa del seu patró

El dia 28, 29 i 30 de setembre, la Residència Diocesana d'Ancians Sant Miquel Arcàngel celebrà la festa del seu patró.

El dimecres 28, fou l'inici de la festa amb la proclamació de la Reina de les festes i l'Hereu, acompanyat d'un número musical a càrrec del personal de la casa i residents. El divendres 30, també van tenir actuacions musicals i concursos, però la celebració fou sobretot el dijous 29, festa del titular de la Residència Sant Miquel Arcàngel.

La celebració a les 11 h d'una Missa solemne va ser l'acte central d'aquest dia. Va presidir l'Eucaristia el Sr. Vicari general, Il·lm. José Luis Arín, i van concelebrar Mn. Josep M. Membrado, president del Patronat de la Residència, Mn. Josep Co-ves, operari diocesà, responsable del servei religiós, Mn. Josep M. Tomàs, Mn. Antoni Ripollés i altres preveres de la Residència sacerdotal. Hi eren presents algunes autoritats, la Junta de la Funda-

ció del Patronat de la Residència, residents i gent de l'Hospital de Dia, treballadors, familiars, col·laboradors, voluntaris i simpatitzants. Després de la benedicció solemne i tot seguit la processó pels espais de la Residència.

A continuació vam passar a la sala d'actes on va tenir lloc l'acte institucional. El Sr. Joaquim Amare donà les gràcies per la nombrosa assistència i explicà les diferents activitats que duen a terme els residents i també les remodelacions que

s'han fet a la Residència amb un cost de cent-vint mil euros.

Després, Mn. Josep M. Membrado, president de la Fundació, remarcà que en aquest curs que s'iniciava, un tema assenyalat com a important era el voluntariat.

A continuació, el Sr. Vicari general donà gràcies a Déu per tot el que es realitza en la Residència i ens digué: «Us animo a seguir treballant pels més febles.»

Finalment, la Sra. Anna Algueró donà les gràcies a tots i digué que la Residència és una casa d'acollida, on la gent gran se sent tan acompanyada i no passen per una solitud no volguda. Agraï la tasca «Compartim taula» que contribueix a ajudar molta gent. Abans d'acomiar-nos, els assistents vam ser convidats a un aperitiu. Resultà una festa molt ben preparada, participada i reeixida.

Maria Joana Querol

La Delegació de Missions celebra la primera reunió del curs

El diumenge 2 d'octubre, la Delegació de Missions es reuní a Flix amb un grup de set zeladores de la parròquia l'Assumpció de Maria, les quals treballen en aquesta tasca evangelitzadora. A les 12.30 h vam compartir l'Eucaristia amb la comunitat parroquial, celebrada pel seu rector, Mn. Miquel Gassulla. Fou una celebració molt participada, a la qual van assistir-hi els xiquets/es de la catequesi que s'iniciarà la propera setmana a tots els nivells. Al final de la Missa, el Sr. Eduard Blasco adreçà unes paraules a tots els fidels amb motiu de la celebració del DOMUND, el diumenge dia 23, amb el lema: «Surt de la teva terra.»

A les 13.30 h, ens vam reunir a la Sala Parroquial els membres de la Delegació, presidits pel nostre delegat, Mn. Antoni Borràs, amb el grup de la parròquia de Flix, presidit pel seu rector. Després de la salutació, Mn. Antoni explicà que cal mirar amb optimisme la realitat que tenim. No estem cridats «ad gentes» però sí que on estem cadascú portem l'esperit missioner.

Tot seguit comentà el calendari de la Delegació de Missions per al curs 2016-2017, explicant algunes de les activitats. Seguint l'Ordre del Dia, informà de la celebració festiva a la nostra Catedral, del missioner tortosí, sant Francesc Gil de Frederic i de la Infància Missionera, el 22 de

gener. Aquest curs, al mes de març, es durà a terme la visita dels missioners de l'SCAM a la Zona Nord del Bisbat, concretament als arxiprestats de Ribera d'Ebre-Priorat i Terra Alta.

Es va tenir un record especial per a alguns dels vint-i-tres missioners de Catalunya, especialment per Mn. Javier Obón, missioner d'Ayacucho

(Perú) qui està passant per una greu malaltia, per Mn. Josep Lluís Serrano destinat a Nicaragua i Mn. Joan Alonso qui de nou s'ha incorporat a les missions d'Hondures. El delegat comentà el viatge tan gratificant que havia fet amb el Sr. Bisbe, per visitar el Roger i la Maria, els quals estan fent una gran tasca d'OCASHA en una escola de xiquets i joves, mitjançant el projecte «Aventura», del bisbat de San Juan de Managua.

En acabar, a les 14.30 hores vam compartir un dinar tots els membres que ens havíem reunits. Fou una jornada molt reeixida i positiva. Una vegada més, gràcies a la parròquia de Flix.

Delegació de Missions

AGENDA

- ▶ **Dilluns 7.** Seminari, Festa sacerdotal del Reservat.
- ▶ **Divendres 11.** La Figuera, a les 12 h, Missa Estacional i Visita Pastoral. / La Bisbal de Falset, a les 18 h, Missa Estacional i Visita Pastoral.
- ▶ **Dissabte 12.** Benicarló, a la Parròquia de Sant Bartomeu, a les 12 h, Confirmacions (les tres parròquies conjuntament). / Peníscola, a les 19 h, Confirmacions.
- ▶ **Diumenge 13.** Riba-Roja d'Ebre, a les 11 h, Missa Estacional i Visita Pastoral. / Catedral, a les 19.30 h, cloenda de l'Any de la Misericòrdia.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. ■ (□ a Lleida). Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Tt 1,1-9 / Sl 23 / Lc 17,1-6]. Lleida: Beat Francesc de Jesús Maria Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià 1811 - Tarragona 1872), prev. carmelità, fundador Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861); sant Ernest, mr.; santa Carina, vg. i mr.

8. ■ Dimarts [Tt 2,1-8.11-14 / Sl 36 / Lc 17,7-10]. Beata Isabel de la Santíssima Trinitat, vg.; sants Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per *màrtirs coronats*; sant Deodat I, papa (615-618).

9. □ Dimecres [Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1C 3,9b-11.16-17) / Sl 45 / Jo 2,13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà; Urgell: festa del Sant Crist de Balaguer.

10. □ Dijous [Flm 7-20 / Sl 145 / Lc 17,20-25]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i doctor de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí.

11. □ Divendres [2Jo 4-9 / Sl 118 / Lc 17,26-37]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. ■ Dissabte [3Jo 5-8 / Sl 111 / Lc 18,1-8]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. ■ Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Mt 4,1-2a / Sl 97 / 2Te 3,7-12 / Lc 21,5-19]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, religiós franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, religiós jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867).

Diumenge XXXII de durant l'any

COMENTARI

Déu no és de morts sinó de vius

En realitat 2Ma no és continuació de 1Ma sinó obra independent, pietosa i centrada en Déu, adreçada als jueus que viuen a Egipte per interessar-los en el Temple de Jerusalem i les festes jueves. Destaca la cauteles sobre la fe en la resurrecció, testimoniada en el relat del martiri dels set germans amb la seva mare.

Preferint *morir abans que violar les lleis dels nostres pares*, el just sap que *Déu s'apiadarà i el ressuscitarà a una vida eterna*; i que per això *és bo de confiar en l'esperança que Déu ens dóna de ressuscitar-nos*.

La secció 2,16-3,5 de 2Te té la vitalitat eclesial com a fil conductor. Havent donat gràcies perquè *Déu us ha escollit perquè obtingueu la salvació* (v. 13s), i exhortat a *mantenir-se fermes guardant l'ensenyament* (v. 15), ara hi ha una súplica a *Jesucrist —el nostre Senyor— i Déu —el nostre Pare— que ens ha estimat tant* per demanar que *conforti els nostres cors en tota mena de bones obres* (ortopraxi) i *bona doctrina* (ortodòxia).

Amb petició particular: *Pregueu per nosaltres —els Apòstols— responsables de què la Paraula del Senyor es propagui pertot arreu*.

Jesús respon a la qüestió de la resurrecció dels morts que li presenten *els saduceus* els quals *neguen que els homes hagin de ressuscitar* perquè conceben la vida del més enllà com una simple continuïtat del món present.

La resposta de Jesús té dues parts ben distintes: a) donant per suposada la fe en la resurrecció, aclareix que *els qui Déu considerarà dignes de tenir un lloc en el món que vindrà* viuran una vida completament diferent a la vida d'ara; b) després, evocant l'episodi de *la bardissa que no es consumia* (Ex 3,6s), subratlla que la fidelitat del *Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob* és més forta i poderosa que la mort.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del segon llibre dels Macabeus (2Ma 7,1-2,9-14)

En aquells dies, set germans, que havien estat detinguts amb la seva mare, eren forçats pel rei, sota la tortura d'assots i de fuets, a menjar carn de porc, que la Llei prohibia. Un d'ells, parlant per tots, digué: «Què vols saber de nosaltres amb aquest interrogatori? Estem disposats a morir abans que violar les lleis rebudes dels nostres pares.» El segon, a punt d'expirar digué: «Tu ens pots privar d'aquesta vida, botxí, però el Rei del món, als qui morim per les seves lleis, ens ressuscitarà a una vida eterna.» Després d'aquests va ser torturat el tercer. Tragué la llengua de seguida, tan bon punt li ho demanaren, estengué les mans sense por i digué amb una noble generositat: «Les havia rebudes del cel, però per fidelitat a les lleis del cel no les planyo i espero recobrar-les d'allà dalt.» El rei mateix i els de la seva comitiva quedaren sorpresos de la valentia d'aquell noi, que tenia per no res el dolor de les tortures. Mort aquest, turmentaren el quart amb la mateixa crueltat. A punt d'expirar deia: «Ara que morim a mans dels homes, és bo de confiar en l'esperança que Déu ens dóna de ressuscitar-nos, perquè tu no ressuscitaràs pas a la vida.»

▶ Salm responsorial (16)

R. *Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n, Senyor.*

Escolteu-me, Senyor, demano justícia, / escolteu el meu clam; / oiú atentament la meua defensa, / surt de llavis que no enganyen. R.

Els meus passos no abandonen els camins prescrits, / avancen segurs per les vostres rutes. / Us invoco, Déu meu, i sé que em respondreu; / us invoco, Senyor, escolteu el que us demano. R.

Protegiu-me a l'ombra de les vostres ales. / Jo vinc a veure-us demanant justícia. / Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 2,16-3,5)

Germans, que Jesucrist mateix, el nostre Senyor, i Déu, el nostre Pare, que ens ha estimat tant i ens ha concedit per la seva gràcia un consol etern i una bona esperança, conforti els vostres cors i els faci constants en tota mena d'obres bones i de bona doctrina. Finalment, germans, pregueu per nosaltres: que la Paraula del Senyor es propagui pertot arreu i sigui glorificada com ho ha estat entre vosaltres, i que Déu ens alliberi dels homes irresponsables i dolents, perquè no tothom té la fe. El Senyor és fidel. Ell us farà constants i us guardarà del Maligne. Us tenim tota la confiança en el Senyor, i sabem que tot això que us recomanem ja ho feu i continuareu fent-ho. Que el Senyor encamini els vostres cors a estimar Déu i sofrir amb constància com ho féu Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 20,27-38) (Versió abreujada)

En aquell temps, uns saduceus anaren a trobar Jesús. Els saduceus neguen que els homes hagin de ressuscitar. Jesús els respongué: «En el món present els homes i les dones es casen, però els qui Déu considerarà dignes de tenir un lloc en el món que vindrà i en la resurrecció dels morts no es casaran, perquè ja no podran morir mai més. Pel fet de tenir part en la resurrecció són iguals que els àngels i són fills de Déu. I que els morts han de ressuscitar, Moisès mateix ho deixa entendre en el passatge de la Bardissa que no es consumia, quan diu que el Senyor és el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob. Déu no és Déu de morts, sinó de vius, perquè, per a ell tots viuen.»

▶ Lectura del segundo libro de los Macabeos (2Ma 7,1-2,9-14)

En aquellos días, sucedió que arrestaron a siete hermanos con su madre. El rey los hizo azotar con látigos y nervios para forzarlos a comer carne de cerdo, prohibida por la ley. Uno de ellos habló en nombre de los demás: «¿Qué pretendes sacar de nosotros? Estamos dispuestos a morir antes que quebrantar la ley de nuestros padres.»

El segundo, estando a punto de morir, dijo: «Tú, malvado, nos atrancas la vida presente; pero, cuando hayamos muerto por su ley, el Rey del universo nos resucitará para una vida eterna.»

Después se burlaron del tercero. Cuando le pidieron que sacara la lengua, lo hizo enseguida y presentó las manos con gran valor. Y habló dignamente: «Del Cielo las recibí y por sus leyes las desprecio; espero recobrarlas del mismo Dios». El rey y su corte se asombraron del valor con que el joven despreciaba los tormentos.

Cuando murió este, torturaron de modo semejante al cuarto. Y, cuando estaba a punto de morir, dijo: «Vale la pena morir a manos de los hombres, cuando se tiene la esperanza de que Dios mismo nos resucitará. Tú, en cambio, no resucitarás para la vida.»

▶ Salmo responsorial (16)

R. *Al despertar me saciaré de tu semblante, Señor. Señor, escucha mi apelación, / atiende a mis clamores, / presta oído a mi súplica, / que en mis labios no hay engaño. R.*

Mis pies estuvieron firmes en tus caminos, / y no vacilaron mis pasos. / Yo te invoco porque tú me respondes, Dios mío; / inclina el oído y escucha mis palabras. R.

Guárdame como a las niñas de tus ojos, / a la sombra de tus alas escóndeme. / Yo con mi apelación vengo a tu presencia, / y al despertar me saciaré de tu semblante. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Tes 2,16-3,5)

Hermanos: Que el mismo Señor nuestro, Jesucristo, y Dios, nuestro Padre, que nos ha amado y nos ha regalado un consuelo eterno y una esperanza dichosa, consuele vuestros corazones y os dé fuerza para toda clase de palabras y obras buenas. Por lo demás, hermanos, orad por nosotros, para que la palabra del Señor siga avanzando y sea glorificada, como lo fue entre vosotros, y para que nos veamos libres de la gente perversa y malvada, porque la fe no es de todos. El Señor, que es fiel, os dará fuerzas y os libraré del Maligno. En cuanto a vosotros, estamos seguros en el Señor de que ya cumplís i seguiréis cumpliendo todo lo que os hemos mandado. Que el Señor dirija vuestros corazones hacia el amor de Dios y la paciencia en Cristo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 20,27-38) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, se acercaron algunos saduceos, los que dicen que no hay resurrección. Jesús les dijo: «En este mundo los hombres se casan y las mujeres toman esposo, pero los que sean juzgados dignos de tomar parte en el mundo futuro y en la resurrección de entre los muertos no se casarán ni ellas serán dadas en matrimonio. Pues ya no pueden morir, ya que son como ángeles; y son hijos de Dios, porque son hijos de la resurrección. Y que los muertos resucitan, lo indicó el mismo Moisés en el episodio de la zarza, cuando llama al Señor: "Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob". No es Dios de muertos, sino de vivos: porque para él todos están vivos.»